

[Frøde Jakobsen.]

altså dog kun var mundsvejr med demokratiernes snak.

Skulle der stadigvæk være betænkkeligheder, minder jeg om, at vi ikke binder os for tid og evighed. Artikel 46 siger, at man kan gøre det for en periode, og endelig kan man gøre det afhængigt af gensidighed, således at vi kun underkaster os domstolen i sager, hvor vor modpart også gør det. Men dette afgørende spørgsmål om domstolens kompetence kan måske bedst klares i det udvalg, jeg talte om.

Jeg for min part vil gå ind for, at vi tager skridtet fuldtud med det samme og ikke bare halvt. Det er domstolen, der er kronen på værket. Først med den bliver konventionen om menneskerettighederne til det, som vi har drømt om. Det vil blive til ære for Danmark, om vi bliver de første, der fuldtud drager konsekvensen af menneskerettighedernes konvention.

Endelig er der det tredje spørgsmål: kolonierne. Vor stilling her er klar. Kan vi selv vise et eksempel? Vi har Grønland. Er tingene ikke i orden i Grønland, så vi har betænkkeligheder ved at vise dem frem, må vi sørge for, at de hurtigst muligt bliver bragt i orden. Jeg mener alligevel, der er grund til at overveje, om det er ønskeligt nu internationalt at slå fast, at vi udstrækker menneskerettighedernes konvention til også at gælde Grønland; naturligvis ikke, fordi menneskerettighederne ikke skal gælde for Grønland, men fordi det er vigtigt, at Grønland så hurtigt som muligt holder op med at være en koloni og fuldtud bliver en del af Danmark. Derved kommer konventionen jo automatisk til at gælde også for Grønland. Jeg mener, man bør vende tilbage til dette spørgsmål i et udvalg, og at man ikke bør tage endelig stilling til det uden at have drøftet dette spørgsmål med det grønlandske landsråd. Det er nemlig spørgsmålet, om det er rigtigt at betegne Grønland som en koloni, som vi ville gøre ved at udstrække konventionen til Grønland.

Jeg skal slutte med at slå fast, hvor meget hellere vi allesammen ville have set en universel menneskerettighedernes erklæring, en universel domstol, så at disse for os selvfølgelig rettigheder kunne udstrækkes til alverden. En konvention og en domstol begrænset til Vesteuropa betyder en resignation fra vor side. Det store arbejde, det verdensomfattende, har været i gang. Det har væ-

ret planlagt i tre dele: en menneskerettighedernes erklæring, en konvention og en domstol. Kun erklæringen er blevet færdig, altså den del, der ikke binder. FN's arbejde på det område har været nyttigt. Denne erklæring har stor moralsk værdi, men det er vanskeligt at se, hvordan det vil være muligt at komme videre, sålænge der er diktaturstater indenfor FN, stater, hvis begreber om menneskets ret og værdighed er så helt anderledes end vore. Det har desværre lange udsigter med en universel menneskerettighedernes konvention, for ikke at tale om en domstol. Vi kan ikke vente på det, Vi må i gang på det mere begrænsede område af til gengæld mere ensartede stater, stater med det samme livssyn, som vi kalder Europa.

Jeg er ikke gået i detaljer med hensyn til de enkelte rettigheder. Der er ingen grund til det. Det er selvfølgelig for os, men derfor er der ingen grund til at tage let på det, som man er tilbøjelig til, når man anser noget for sikret. Det er selvfølgelig rettigheder, men de er ikke sikrede. Vi har for kort tid siden oplevet, at alle disse rettigheder blev berøvet os, og at de kun blev vundet tilbage med utallige menneskers blod. Jeg finder, at vi er altfor tilbøjelige til at glemme den periode. Nej, de er ikke sikrede. Vi ved, hvad der sker kort herfra. Der er skønhedsfejl i denne menneskerettighedernes konvention, men med disse skønhedsfejl, som jeg finder vi har styrke nok til at indrømme, repræsenterer konventionen en himmelvid forskel, en anden verden overfor det forfærdelige, vi læser om, hinsides jerntæppet.

Med 10 staters ratifikation af denne konvention er den en realitet. Hvis Danmark skynder sig, kan den nå at blive den fjerde. Andre er på trapperne. 10 europæiske stater vil da have underkastet sig en international domstol til sikring af de demokratiske rettigheder, der for os alene gør livet værd at leve, men som mange må savne kort herfra. Det er et afgørende skridt fremad til sikkerhed for frihed og et afgørende skridt fremad mod større enhed i Europa.

Elgaard: Den konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som nu er forelagt til ratifikation, er et af det endnu unge Europaråds første håndgribelige resultater. Den er ikke i sit indhold opsigtsvækkende eller revolutionerende. Dens bestemmelser af-